

fulgt hende hjem fra en Koncert, hvor de havde været lige aandsfraværende begge to, og de spøjte og lo nu at lutter Forlegenhed. Havde hun maaske kunnet se det paa ham, at han igen stod og tyggede paa Frierordet? Med paafaldende Hastværk stak hun sin Haand ud af den røde Aftenkaabe. »Naa, saa skal de altsaa igen paa Farten! Ja ja, Lykke paa Rejsen da!« — Det var de sidste Ord, han havde hørt af hende.

Siden havde han hvert Aar paa sin Fødselsdag faaet en Sending Roser fra hende og Moderen med en Hilsen fra Storeholt, hvor de paa den Tid gerne opholdt sig. Han havde takket med et Par Høflighedsfraser, og anden Forbindelse havde der ikke været imellem dem. Hvor kunde da Asmus komme paa den Tanke, at det netop var ham, hun gik og ventede paa? Det var jo aldeles urimeligt, og han vilde ikke tro paa det.

»Hun vil, hvad hun vil; og hun vil altid det umulige,« havde Asmus sagt om hende. Var det maaske Forklaringen?

Først om et halvt Aar vilde han faa Besked. Endnu seks lange Maaneders Uvished! . . . Han følte igen Sygdommens Lænker snære om Haand og Fod og sled et Øjeblik i dem som en Fange, der er vaagnet op af en Drøm om Frihed. Og han tænkte i sin Utaalmodighed: Hvad har jeg vundet? Ikke